

ZEMĚ RŮŽÍ

Ondřej Ušel

pointa

Země růží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Ušel

Země růží – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ondřej Ušel
Země růží

● ■ **pointa**

© Ondřej Ušel, 2024

© Nakladatelství Pointa, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-209-0

ISBN e-knihy 978-80-7691-431-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-432-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-424-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Ondřej Ušel

Země růží

Pokud jste také někdy vyprávěli ostatním o svých cílech a snech, častokrát od nich uslyšíme, že máme bujnou fantazii. Ovšem fantazie neznamená jen schopnost „něco si vymyslet“. Znamená to i schopnost vytvořit si svůj vlastní svět z dostupných možností. Pro vydání této knihy byla součástí těchto možností i podpora právě těch lidí, za jejichž velkorysost dlužím své nejupřímnější díky.

Na prvním místě chci poděkovat své rodině, a to hlavně mé mámě Monice, otci Zbyňku a mé drahé babičce Miloslavě Tlamkové, bez jejichž podpory bych se dozajista tak daleko ke splnění svého cíle nedostal.

Dále chci poděkovat paní Lence Mívaltové, která mě přesvědčila o tom, že na světě existují lidé se srdcem na správném místě, přestože jich v dnešní době, podle mého, není mnoho. A protože si vážím každého, kdo má srdce na správném místě, chtěl bych tímto poděkovat i svým přátelům, kteří tu byli pro mě i v těch nejtemnějších chvílích. Pánům Karlovi Kučerovi a Romanu Koprivovi. Pánové, ani nevíte, jaký vliv na mě mělo vůbec to, že existujete. A tak jako velký zastánce osobního rozvoje, který nás mění na ještě lepší lidi, než jakými jsme, prosím vás, přátelé, vy se neměňte.

Možná tu pro sebe nebudeme vždycky, ale jsem opravdu vděčný, že znám takové lidi, jako jste právě vy. Moc vám všem děkuji.

Prolog

Vždycky jsem přemýšlel, jaký by mohl být život za hranicemi všeho toho, co znám. Jaké by to jen bylo, být někým úplně jiným, s jinými starostmi, s jinými sny...

Seděl jsem zamyšlený na parapetu okna ve svém pokoji a pozoroval hvězdy na noční obloze. Nemohl jsem spát. Byl úplněk a během úplňku jsem z nějakého důvodu nikdy nedokázal usnout. Tu noc však neobyčejně jasně zářily i hvězdy. Namísto spánku jsem tedy pozoroval tu krásu noční oblohy a zamýšlel se nad vším možným.

Přemýšlel jsem, kolik lidí se mnou právě teď jen pozoruje hvězdy, a každý má jiné starosti. Jeden rozjímá nad chybami své minulosti, druhému nedají spát představy o budoucnosti. Přitom to jediné, na čem opravdu záleží, je tento moment. Prožít tento jedinečný moment tak, jak jen nám samotným to nejlépe vyhovuje. Minulost stejně nevrátíme a budoucnost jasně nevidíme. Co jsme taky v porovnání s celým nekonečným vesmíru? Jen takové nicotné zrnko, které jednou bude zapomenuto. I takové nicotné zrnko jako my má však svůj životní příběh, který nás přetváří na takové, jací nakonec jsme. Pomůže nám najít poslání, kterého chceme v našem životě dosáhnout, a také to, co chceme v životě vůbec dělat.

Čeho chci já dosáhnout? Ptal jsem se sebe sama v duchu. Můj životní příběh ještě ani nezačal.

Nebýt krásy noční oblohy, nejspíš bych se nikdy takovými starostmi vůbec nezabýval. To mě však navedlo k další řečnické otázce.

„Kdo vlastně jsem?“

Mé jméno je Davu, je mi šestnáct let a jsem princem jednoho malého království v Zemi králů. Trávil jsem svůj čas za zdmi tohoto království rád, nicméně nic krásného netrvá věčně. Před dvěma lety má matka podlehla neznámé nemoci a všechno krásné bylo náhle pryč. Mého otce to dočista změnilo. Nemohl myslet na nic jiného a začal pít. Pil hodně, a to tak často, že si u svého služebnictva vysloužil přezdívku ‚Opilý král‘.

Náš vztah se zhoršil. Dřív jsme spolu alespoň chodili rybařit. U jezera se dalo snadno zapomenout na všechny problémy. Postupem času však chodit přestal a bylo mu milejší zůstat doma a nasávat. I jeho přátelé na něj zapomněli. Ovšem lidé, kteří se nestarají o své přátele v nouzi, mi jako skuteční přátelé nepřipadají. Co o tom ale já mohu vědět? Ani nevím, jak by se skutečný přítel zachoval, protože žádné takové neznám. Ostatní v království se na mě jen podlézavě usmívají a zahrnují mě komplimenty při každé hlouposti. Myslí si, že až budu tomuto království panovat, tak by se jim jakékoliv zlé slůvko v budoucnu vymstilo. Jejich patolízalství je však zbytečné, jelikož já tady stejně panovat nebudu. To, že tady trávím čas, jsem jen jako kanárek držený ve zlaté kleci. Tohle není cesta, kterou chci následovat.

Nehledám moc. Hledám pravdu. Pravdu o tomto zoufalém světě, kterou za zdmi království nikdy nenajdu. Co ale pro to mohu učinit? Hvězdy, poraďte mi.

Seděl jsem tam a chvilkami už na nic nemyslel. Obloha zůstávala tichá a klidná, a já si začal připadat jako blázen, že čekám na hvězdy, kdy na mě promluví. Tu náhle však noční oblohou proletělo několik padajících hvězd. Padaly tak dlouze, jako by čekaly jen na mou nicotnou, avšak stále nezodpovězenou otázku.

Zvláštní, pomyslel jsem si. Možná se mi hvězdy přece jen snaží nějak poradit, stačí se jen zeptat znovu.

„Hvězdy, povězte mi, co mám dělat?“

Nehledě na mou samomluvu se nic nezměnilo a okolí zůstávalo zticha. Padající hvězdy zmizely.

Byl jsem unavený a připadalo mi, že začínám šílet. Rozhodl jsem se ukončit celý tento nesmyslný monolog a šel si raději lehnout se stále nezodpovězenou otázkou v hlavě.

Byla to zvláštní noc. Jiná než všechny ostatní. A ačkoliv se mi to jevilo jako šílené, hvězdná obloha mě nejspíš přece jen nakonec vyslyšela. Onu zvláštní noc se mi totiž zdál zcela neobyčejný sen.

Sen

Byla krásná letní noc kdesi za hranicemi všeho toho, co znám. Světlo měsíce osvětlovalo suchou savanu tvořenou jen vyschlou

trávou a několika podivně zkroucenými stromy. Na místě panoval klid a jediné, co šlo zaslechnout, bylo cvrlikání nočního hmyzu a praskání suchého dříví v nedalekém ohništi, u kterého spala skupinka kočovných lovců.

Jeden z lovců nespal. Namísto toho pozoroval ony hvězdy, které tu noc zářily neobyčejně jasněji než kdy dřív, a ptal se sebe sama: „Kdo vlastně jsem?“

Mé jméno je Amare a jsem kočovný lovec svého drahého klanu. Bereme si od přírody jen tolik, kolik potřebujeme, a příroda k nám zůstává shovívavá. Na místech, kde se utáboříme, dlouho nesetrváváme, a tak celý život jen kočujeme za potravou. Nikdy jsem však nepřemýšlel o tom, co máme a co ne, dokud se náš klan nesetkal s poněkud neobvyklými lidmi. Měli bílou kůži a zvláštní oděvy. Byli však přátelští, a tak s námi nějakou dobu pobýli. Ukazovali mi obrázky svého světa, ze kterého pocházejí. Říkali jim fotografie. Před jejich příchodem jsem ani nevěděl, co vůbec znamenají ty jejich města, parky, auta nebo fotoaparáty... Nebylo pochyb, že ti lidé opravdu pocházejí ze světa, který je daleko za hranicemi toho mého, a jejich svět na mě udělal dojem. Líbily se mi všelijaké vymoženosti jako motory, telefony nebo drahé oblečení. Potom, co lovci odešli a všechno se vrátilo do svých kolejí, měl jsem hlavu plnou otázek o tomto převelikém světě.

Amare se posadil a pozoroval prázdnou savanu.

„Nemůžeš spát, Amare?“ přisedl k němu stařec z klanu.

„Ne...“ povzdechl. „Poslední dobou to není tak jednoduché.“

„To ti lovci z jiného světa, že? Také jsem nad nimi rozjímal.“

„Tak to jsme jistě dva. Tolika věcem jsme se naučili... a jediné, co z toho plyne, je, že nemáme ani polovinu toho, co běžný člověk někde tam za hranicemi všeho toho, co známe. Je špatné chtít všechny ty věci taky?“

„Není to špatné, Amare, ale žijeme si dobře. Než se tady objevili, jsme se o tom, co máme a nemáme, ani nezamýšleli. Mají toho sice o dost víc, ale víš, za jakou cenu, Amare? S jejich zbraněmi bychom zapomněli, jak se před nebezpečím ubránit bez nich. S jejich vozidly bychom zapomněli, jaké to je chodit. Žili bychom pouze na věcech a tím bychom ztráceli jen svoji duši. Kdo tedy ty vymoženosti vůbec potřebuje?“

„Otázkou je, co my vůbec máme.“

„Máme jeden druhého. To už každý člověk někde na druhé straně světa říct nedokáže. A ta jejich království? Podívej se všude kolem sebe. Vidiš tu krásu? To taky každý člověk říct nedokáže, že je jeho. Jejich království jsou zdi paláce, tím naším je to, co je před nimi.“

„Ale jen si představ, jaký by mohl být život za hranicemi všeho toho, co známe. Odcestovat si, kam se nám zlíbí, dát si jídlo, které zrovna chceme, nebo dělat práci, kterou chceme dělat. Všichni ti lidé z jiného světa jsou jako králové a královny, ale co my? Naším osudem je zůstat tady a přežívat. A nic jiného nás neče-ká...“

„Mýlíš se, Amare,“ odvětil starší, „osudem je určeno jedině to, že jednoho dne každý z nás zemře. Do té doby si však svůj osud určujeme sami svými činy. Pokud se ti tvůj osud nelíbí, učíš pro to něco.“

Oba chvíli mlčeli. Amare sledoval plameny ohně a usmíval se. Starší Amareho poplácal po zádech a odešel do tmy.

Naše sny... Nehledě na to, jak šílené se zdají být, jsou naši součástí, a pokud nám na nich opravdu záleží, vždycky se najde cesta, jak jich docílit. Já už svou cestu našel a nikdo mě od mého snu nezastaví, neboť už konečně vím, jak svůj život žít. Lidem můžou patřit auta, zámky nebo i letadla, ale těm, kdo si jdou za svými sny, patří celý tento svět.

Kapitola I.

Malé království

I.

Náhle se ozvalo hlasité třísknutí skla o zem, které mě probralo do dalšího dne.

To byl určitě můj otec, pomyslel jsem si a velmi neochotně vstával z postele, abych se ujistil, že se mu nic nestalo.

Přiběhl jsem k trůnnímu sálu, kde jsem ve dveřích spatřil svého otce, jak se potácí k trůnu mezi střepty od lahví vína. Nic tak smutného jsem jakživ neviděl. Chtěl jsem vstoupit dovnitř, když v tom se u trůnu objevil vysoký stařec a udiveně těkal pohledem z jednoho místa na druhé, aby si prohlédl celé dění v místnosti. Stařec měl dlouhé šedivé vlasy i vousy a byl oděný v černé róbě. Byl to králův rádce. Mému otci však nic převratného v poslední době neporadil a s ohledem na jeho upjatost a přemoudřelos ve mně jeho přítomnost v království vzbuzovala o to větší odpor. Zůstal jsem proto stát bez jejich povšimnutí ve dveřích.

„Co tu zase vyvádíte, pane králi?“ otázal se rádce. „Už zase pijete? Řekl jste mi přece, že se omezíte.“

„Já vím, ale nemohu si pomoci. Pořád se mi vrací vzpomínky na starý život a stále nemohou uvadnout. Všechno tehdy bylo tak jiné, ale je to pryč. A všechno ostatní už může být jen horší. Jediným útekem od toho všeho je mé víno.“

„Rozumím vaší bolesti, ale to víno je z našeho vinného sadu. Nebylo by lepší jej prodat namísto pití? Všechno tu už nějakou dobu jen chátrá a na opravy nemáme.“

„Už to neřešme. Chci se tě na něco zeptat, ale potřebuji přitom sklenku vína. Pojď a napij se se mnou.“

„Nuže dobrá... Ale bude to naposled, kdy potřebujete sklenku při rozhovoru se mnou.“

Oba v místnosti na chvíli zamlkli a jedině, co se ozývalo, bylo víno tekoucí do jejich pohárů.

„Celou noc jsem přemýšlel, jak to všechno vůbec začalo. Oba jsme se tehdy vydali na cestu do Zemi růží. Vzpomínáš si?“ otázal se Opilý král.

„Jak bych jen mohl zapomenout? Byla to nejhezčí doba mého života.“ pokývl rádce s úsměvem.

„Tam bylo krásně... Svět byl tehdy mnohem jednodušší. Měli bychom se tam vrátit.“

„Přece dobře víte, že my dva bychom se tam už nedostali. Ta doba je pryč, pane králi. Teď bychom se měli zaobírat spíše přítomností.“

„Smutná pravda...“

„O jaké zemi to mluvíte?“ vešel jsem do místnosti a oba na mě zaskočeně pohlédli.

„To tě nemusí zajímat!“ odbyl mě otec. „Na takové věci nejsi ještě zralý. Jdi pryč.“

„Nejsem zralý? Zvláštní, že to říkáš zrovna ty,“ rozčílil jsem se. „Pořád jsi mi vyprávěl o tom, že čest je ta nejcennější věc, kterou máme, a musíme ji hájit a ochraňovat. Ale teď se tu válíš opilý na svém pošetilém trůnu mezi střepy a rozlitým vínem, jako by ti slovo ‚čest‘ už ani nic neříkalo.“

„Co bys ty tak mohl vědět?“ povzdechl nezaujatě Opilý král. „Vůbec nevíš jaké to, když přijdeš o plamen tvého života a nemůžeš s tím vůbec nic dělat. Tak mě tady přestaň poučovat o cti.“

„Ne, nepřestanu. Od té doby, co matka zemřela, pořád jen piješ. Už nejsi tím, kým jsi býval. Rozhodl jsem se, že pokud své chování nezměníš a nenajdeš zase svoji čest, odejdu z království. Už dlouhou dobu se tu cítím jako kanárek ve zlaté kleci, který chce vyletět ven.“

„Ha, trefné pojetí slov, ale víš proč?“ vysmíval se mi Opilý král. „Nemyslím to vyjádření tebe jako ptáka, který chce vyletět ven, ale fakt, že kanárci zůstávají v kleci, protože by venku zemřeli. Nic o světě nevědí, stejně jako ty. Proto vím, Davu, že kdyby ses rozhodl přece jen odejít, nakonec se zas vrátíš zpátky. Tvůj účel je zůstat tady a panovat tu po mně. Stejně jako ten kanárek je tvým osudem ta tvá zlatá klec a na tom nic nezměníš. A teď zmiz! Tvoje drzost mě dožírá.“

Jakékoliv slovo proti mému otci bylo zcela bezvýznamné. Odešel jsem z trůnního sálu a třískl za sebou těmi zchátralými dveřmi, až málem vyletěly z pantů. Měl jsem vztek.

II.

Když jsem se uklidnil, začal jsem přemýšlet. Utkvěla mi v hlavě záhada o Zemi růží a má otázka, na kterou mi otec nechtěl odpovědět.

O takové zemi jsem nikdy neslyšel, a přestože jsem v zápalu prolístoval snad všechny knihy o všemožných zemích, o jisté Zemi růží jsem nenašel ani zmínku.

„Co tu pohledáváte, princí?“ otázal se rádce, který se náhle zjevil uvnitř knihovny.

„Chci se dozvědět víc o zemi, o které jste si ráno povídali. Proč byste se tam nemohli vrátit? Mohlo by to otci pomoci.“

„Váš otec mi zakázal, abych o té zemi s vámi mluvil. Takové místo se však stejně nedá jen tak popsat. Mě samotného udivuje ten podivuhodný svět.“

„Potom to místo chci vidět. Jak se do té země dostanu?“

„Ha. Mladý princí, dostat se do Země růží není jen tak. Bez průvodce se tam nikdy sám nedostanete. Nebylo by tedy lepší se raději učit, jak dobře panovat, namísto plánování útěku?“

„A nebylo by lepší omezit krále v pití namísto toho s ním nasávat ještě před polednem?“

„Do toho vám nic není.“

„Pak se nedivte, že chci odejít.“

Rádce na mě chvíli jen v tichosti zíral. Nakonec se však pousmál a krátké ticho mezi námi přerušil.

„Jistě. Je přirozené, že chcete učinit tak unáhlená rozhodnutí, i když o světě nevíte vůbec nic. Mladí jsou často extremisti. Stejně jako váš otec. Je ztracený v sobě samém a pro svoji tragickou lásku se chce možná i upít. To já však nechci, a proto budu stát při něm. A teď mě omluvte,“ řekl rádce a bez dalšího slova odešel až do zadní části knihovny.

Můj otec se tedy chce upít..., usuzoval jsem v hlavě. Ale rádce mu oprostít se od jeho úmyslu zjevně moc nepomáhá. Přátelé se přece nepodporují ve zlozvycích, ovšem lidé jsou různí. Rádce mu radí, ať tolik nepije, ale neumí si za svými slovy stát. Nebo ani nechce. Kdo ví...

III.

K večeru jsem se procházel zahradou, ve které na rozdíl od mého domova bylo krásně. Zastavil jsem se u záhonku s růžemi, abych přičichoval jejich jedinečné vůni a sledoval oblohu nad zámkem. Červánky míchaly svoji růžovou barvu s modří oblohy a tvořily tak nad naším královstvím překrásné umělecké dílo. Při obdivování obrazu večerní oblohy jsem si všiml otevřeného okna ve věžičce zámku, v níž měl rádce svoji komnatu.

„Ten rádce... Já přece nejsem extremist. Svůj osud si určujeme svými činy a život je moc krátký na to, abychom čekali. Je snad tedy něco špatně na tom, že nečekám? Ne. Rádce musí být příčinou pijanství mého otce. A já o tom najdu důkaz.“

Díky porostu věžičky jsem bez problémů vyšplhal až k oknu rádcovy komnaty a vstoupil dovnitř.

Jeho komnata byla útulná a vybavená pěkným nábytkem, ale zapáchala silným odérem staroby a starých knih. Na stěně viselo několik ručně malovaných obrazů krajin a jeho knihovnička byla přeplněna nažloutlými spisy. Čelem k ní stála rádcova postel s ustlanou prachovou peřinou, jako v mém pokoji, a na jeho pracovním stole ležela kniha a brk s kalamárem na inkoust.

Po otevření knihy jsem se zaradoval, protože šlo o rádcův osobní deník. Chvilí jsem deníkem jen listoval, dokud jsem nenařazil na jeho poslední kapitolu psanou k dnešnímu datu.

26. máje

Dnešního dopoledne jsem byl svědkem hanebného momentu, ve kterém se král, zcela zpitý, potácel mezi střepy a rozlitém vínem ke svému trůnu, aby mohl v klidu pít dál. Má strategie tedy naprosto selhala.

Věřil jsem, že jeho nadměrným požíváním alkoholu se mu naše víno zprotiví, ale situace se jen zhoršila, neboť král si nejspíš neužívá to nadměrné množství alkoholu. Došel jsem k názoru, že král si jen prachobýčejně libuje v sebepoškozování...

Je to tak, jak říkal princ Davu. Král ztratil svoji čest a ani já, ani princ mu ji zpět nevrátíme. Pokud se své cti král sám nechopí, tohle všechno je jen zbytečný boj... Ale já jej přesto nevzdávám.